

Laurbær til moderne barokorkester

25 år med Concerto Copenhagen blev fejret med nykomponerede Vivaldi-årstider og obospil på højeste niveau.

KLASSISK

Concerto Copenhagen. Alfredo Bernardini, Julia Doyle, Jakob Bloch Jespersen. Tivolis Koncertsal. Lørdag

Concerto Copenhagen. Alfredo Bernardini, dir.: Magnus Fryklund. Tivolis Koncertsal. Søndag

Den græske gud for sangen er musikalsk og festlig, men også krigersk og aggressiv, da han i Tivolis Koncertsal i lørdags jagter den stakkels Dafne rundt på scenen. Apollon vil bare ha' den underskønne nymfe fra græsk mytologi. For at slippe for hans aggressive flirten skaber hun sig til sidst om til laurbærtræ. Apollon begræder det – men fra da af vil han krone de største helte med laurbærblade fra hendes træ.

Concerto Copenhagen fejrer 25 års jubilæumsfestival – fire koncerter fordelt over

tre dage. En stor mundfuld for barokorkestret, der siden 1999 har haft den sprudlende Lars Ulrik Mortensen som kunstnerisk leder. Orkestret optræder faktisk mest i udlandet i disse år, hvor de allerede har modtaget flere laurbær i form af internationale priser og anerkendelser.

I weekenden begik de igen små genstreger. De havde inviteret en af verdens førende barokoboister med til festen – Alfredo Bernardini var uhyre veloplagt både lørdag og søndag med Händel, Vivaldi og i en nyskrevet obokonzert af vores egen Karl Aage Rasmussen. Det er det store scoop, orkestret har begået.

De kunne have hvilet på laurbærrerne og fortsat med at opføre tidlig musik – Bach, Händel, Vivaldi og tidligere endnu – på højeste niveau. Men de vil gerne udfordres og give mere kant til deres koncerter og har derfor tilknyttet komponisten og forfatteren Karl Aage Rasmussen, interviewet her i avisen i søndags, til orkestret over en treårig periode. Hvordan vil en moderne komponist gebærde sig i et barokorkester?

Händel er en stor operakomponist, som barokorkestret tidligere har vist med 'Julius Cæsar' på Det Kgl. Teater, og han skrev verdslige kantater, der fungerer som minioperaer. I kantaten 'Apollo & Dafne' viste Julia Doyle, hvilken fremragende sopran hun er, og hvor stilsikkert hun kunne skifte karakter. Orkestret var oplagt, men ikke helt så friskt, som man oftest hører dem.

Bernardini ledte orkestret med sin obo. En meget levende musiker, der havde fået

NYE ÅRSTIDER. Den unge dirigent Magnus Fryklund dirigerer Concerto Copenhagen i Vivaldis helt nye årstider.

Foto: Jens Dresling

den særlige udfordring at spille nykomponeret musik på sit barokinstrument.

En moderne obokonzert for barokorkester med historiske instrumenter? En fortræffelig idé! Resultatet var både smukt og fascinerende. Som et lille kammerespil opstod en dialog mellem obo og cembalo, der samtidig havde sine temaer vævet tæt sammen med strygerne. Deres ak-

kompagnement mindede til tider om Alban Bergs 'Lyriske suite', og cembaloets herlige fritonale motiver havde et fællesskab med Ligeti. Men sammen med oboen blev det sin egen musik.

»AT LEDE EFTER mørket med et lys i hånden« – sådan har Karl Aage Rasmussen selv beskrevet det at søge efter værket i bestemt form. Med historisk korrekt opførelsespraksis og musikteoretisk indsigt bliver dette altid et blændværk, for al fortolkning er tidsbunden. Og det har Concerto Copenhagen taget konsekvensen af,

og det har ladet Karl Aage Rasmussen lege med Vivaldis noder i 'De fire årstider', hvilket blev uropført søndag eftermiddag i en fyldt Tivolis Koncertsal. For der findes næppe noget mere kendt eller populært klassisk stykke musik end disse årstider.

Rasmussen legede med vores forventninger hele vejen igennem. Temaet fra 'Forår' er de fleste mennesker så bekendt, at det var helt oplagt at sætte et ekstra slag ind i melodien. Dermed blev det forudsigelige i musikken brudt op, og der opstod noget rytmisk skævt og pirrende. Et overraskelsesmoment og med en ener-

gi og pondus, som sikkert minder om, hvordan de har oplevet musikken på Vivaldis egen tid.

I den langsomme sats blev der sat lidt flere dissonanser ind i akkompagnementet, og i sidste sats var det, som om Rasmussen bevidst havde pillet de kedelige

og forudsigelige toner ud. Vi har dem jo alligevel i hovedet! Musikken opstår netop i et samspil med tilhørernes forventninger og musikernes spillede toner. I 'Sommer' var der sat en ekstra tone ind, så man kom helt ud på stolen for at lytte ekstra godt. Havde det været den originale sats, var man sikkert blot døset hen i sommervarmen af forudsigelighed. Men ikke her. To rytmer kom oven på hinanden, og betoningerne blev nyskabt, så den unge dirigent Magnus Fryklund skulle holde tungen lige i munden. Godt sekunderet af Lars Ulrik Mortensen på cembalo i midten af orkestret.

I 'Efterår' var de kedelige noder også pillet ud. Temaet er så kendt og i forudsigelighed på højde med 'Mester Jakob' og på dansk jord udødeliggjort i MC Einars 'Sorgenfri rap', men i søndags remixet i Rasmussens noder. Frækt, men genialt gjort.

Koncerten fortjente i den grad en stor laurbærkrans, for vi har her nogle ærværdige helte i både komponist og i orkester. De kommende 25 år – eller de næste tre med Karl Aage Rasmussen i orkesteret – er bestemt mere end lovende. Konserterne kan tilmed høres i DR's P2 Musik16. og 20. juni. Og det kan varmt anbefales at lade sommeren krone med denne særlige Vivaldi-oplevelse.

JEPPE RÖNNOW
kultur@pol.dk